

Неотменна необходимост

Изминалата конферентна година премина под наслова: „И те постоянстваха“. Така беше озаглавен и документът, изработен от суперинтенданта и главните пастори, за да насочи вниманието на цялата църква към най-същественото, без което духовното обновление е невъзможно – постоянството в поучението на апостолите, общението, преломяването на хляба, молитвите (и поста) и грижата за нуждаещите се. В самия си край документът хвърля мост към основната задача, на която Методистката църква в България трябва да посвети всичките си ресурси и усилия през предстоящата конферентна година: „Когато местните църкви се стремят към освещение чрез постоянство в поучението на апостолите, общението, преломяването на хляба, молитвите и грижата за нуждаещите се, техният живот се превръща в живо благовестие, което привлича тези, които се спасяват. Заедно с това непрестанно трябва да се насърчават членовете на местната църква да споделят вярата си по един адекватен и въздействащ начин“.

Споделянето на вярата, както и постоянството в използването на благодатните средства, не е задача с преходен характер. Всички ние сме призвани винаги да бъдем готови да отговаряме на всеки, който ни пита за нашата надежда (1 Петр. 3:15). Струва си все пак да посветим определено време специално на споделянето на вярата, тъй като е очевидна нуждата от насърчаване и обучение на членовете на нашите църкви да споделят най-ценното, което Бог им е поверил: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

Великото поръчение

Най-напред нужно е да си напомним Великото поръчение, дадено от нашия Господ Исус Христос на апостолите преди възнесението Му: „И така, идете и създавайте ученици измежду всички народи, и ги кръщавайте в името на Отца и Сина, и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И, ето, аз съм с вас през всички дни до свършека на света“ (Матей 28:19-20). От тези думи става ясно, че споделянето на Благата вест поставя началото на един процес на създаване на ученици на Исус Христос, които трябва да бъдат кръщавани в името

на Светата Троица и обучавани да се покоряват на всичко, заповядано от Господа. Очевидно е, че тук не става дума само за индивидуалните усилия на всеки един от нас да свидетелства за вярата си и да придружава хората, на които е свидетелствал, по техния път към Бога. Тези усилия без съмнение са особено важни и на тях ще се спрем по-нататък. Тук обаче е нужно да подчертаем ролята на местната църква като общност, която трябва да създаде необходимите условия и форми за посрещане и подходящо включване на новодошлите в живота на църквата, така че те да получат необходимата грижа, внимание и наставление, за да израстват във вярата си.

В методистката традиция класовете са най-успешната форма за създаване на ученици чрез взаимна грижа, молитва, наставление и отговорност от страна на вярващите. Постепенното включване на нови участници държи вниманието на всички фокусирано върху най-важните и основополагащи истини на вярата, които никога не трябва да бъдат изтласкани встрани. Така учениците са въввлечени в създаването на нови ученици, за да могат и те на свой ред да се включат в изпълнението на Великото поръчение.

Насърчаваме създаването на групи за изучаване на Катехизиса на Глобалната методистка църква, в които да се включват всички кандидати за кръщение. Практиката да се кръщават кандидати без предварително обучение в основните истини на вярата, следва да се прекрати.

Малките групи (класове и други подобни), в които се осъществява интензивният процес на създаването на ученици, не трябва да се мислят независимо от общността на местната църква. Те не са вместо църквата или извън нея, а съдействат за функционирането на тялото Христово чрез укрепяването и възрастяването на неговите членове, които заедно се радват на присъствието на Господа, изявено чрез действието на Святия Дух в проповядването Божие слово и Господната трапеза.

Насърчаваме по-нататък творческия подход на местните църковни общности при прилагането на утвърдените в методистката традиция начини и форми за създаване на Христови ученици с оглед на специфичния контекст и условия, в които служат.

Горко ми, ако не благовествам!

В Посланието към римляните 1:1 апостол Павел представя себе си така: „слуга на Исус Христос, призван за апостол, отделен да проповядва благовестието от Бога“. Такава беше природата на неговото поръчение – да проповядва Евангелието. Но за Павел проповядването на Евангелието е нещо повече – необходимост. Проповядването на Благата вест е не просто възможност за Павел, а необходимост, непреодолимо подбуждение, на което той не може да противостои. Както е казано в Синодалния превод: „обязаност необходима ми се налага“. Гръцката дума ἀνάγκη означава нужда, необходимост, принуда, натиск.

Павел е тласкан от „неотменна необходимост“ според Ревизираното българско издание. Защо тази необходимост е неотменна? Някой би казал, че отговорът е очевиден – за Павел проповядването на Евангелието е именно „неизменна необходимост“, защото Той беше тласнат да върши това от самия Христос. Не си ли спомняте Неговите думи при внезапното Му явяване пред стените на Дамаск: „Савле, Савле, защо Ме гониш? Трудно ти е да риташ срещу остен“ (Деян. 26:14)?

Но когато Павел пише за необходимост в 1 Коринтяни 9:16, той има предвид усещането за вътрешна необходимост, нещо, което диктува поведението му отвътре. Това нещо поражда в него усещането за неотменна необходимост, защото е част от това, което Павел е като човек и като апостол. Тази необходимост да се споделя Евангелието, е характерна за всеки истински християнин. Това е отличителен белег на това да бъдеш християнин, на християнския начин на живот.

Павел беше пленен от Христос близо до Дамаск и неговият живот и служение бяха формирани от присъствието на възкръсналия Божи Син. Павел започна християнския си път и стъпка по стъпка той беше преобразяван по образа на своя възлюбен Господ. В Посланието към филипяните апостолът ни предлага своята забележителна дефиниция за живота: „за мене да живея е Христос“ (1:21). Чрез Божията благодат Павел ставаше все по-подобен на Христос и това, което преди не беше нормално за него, стана част от обновения му начин на съществуване и истинската му идентичност.

За мене да живея, е Христос – Христос, Който сподели Себе Си със света и Който желае да бъде споделян чрез служението на хората, които носят Неговото име. Ние можем да споделяме Христос само ако сме свързани с Него; ако имаме жив

опит от взаимоотношенията си с Него. Преобразяващият нов живот може да бъде възвестяван само от хора, чийто живот е преобразен и които се стремят към християнското съвършенство. Един от най-важните белези на развитието на този процес е именно неизменната необходимост за споделяне на Евангелието с всички хора около нас, отиването отвъд самите себе си чрез Божията благодат, за да станем „всичко за всички човеци“.

Ние, християните, сме наистина човеци, тласкани от неотменна необходимост. Ние сме под неотменната необходимост на Божията любов и горко ни, ако не живеем и не споделяме Евангелието. Ако не го правим, ние предаваме това, което сме чрез свободно дарената ни благодат. Ако не го правим, ние отхвърляме не само Христос, но и самите себе си. Нека отново си спомним думите на Блажени Августин: „Не искам да се спася без вас“. Не казва ли същото и апостол Павел: „Защото бих желал сам аз да съм отлъчен от Христос заради моите братя, моите роднини по плът...“ (Рим. 9:3). Това е истинският начин, по който говорят истинските християни. Това е автентичният начин да бъдем християни. Това е автентичният начин да бъдем наистина себе си. Когато сме под неотменната необходимост на любовта, ние сме наистина себе си по начина, по който Бог иска да бъдем.

Разкажи какво направи за тебе Бог

Убедени сме, че в българския контекст най-ефективно за разпространяването на Благата вест е личното свидетелство. С това твърдение не омаловажаваме другите начини за евангелизиране, но поставяме ударението върху най-непосредствения от тях, който не се нуждае от голямо предварително планиране и подготовка, сериозни ресурси и следване на някаква особена методология. От времето на Христос личното споделяне на вярата е начинът, по който огромното мнозинство от хора са срещнали Господа.

Добре е тук да напомним историята за освобождаването на обладания от бесове в Герасинската страна. Положението на онзи човек беше толкова тежко, че той не можеше повече да живее с останалите хора. Той почти напълно беше изгубил човешкия си облик – не носеше дрехи, не живееше в къща, а в гробищата. Когато видя Исус и падна пред Него, заговори не човекът, а бесовете. Човекът беше

изгубил и способността си за истинско човешко общуване. Когато Исус изгони бесовете, страдалецът дойде на себе си. Намериха го „седнал при нозете на Исус, облечен и с ума си“ (Лука 8:35).

Нямаше нищо по-естествено от това освободеният от бесовете да иска да остане с Исус – той „Му се молеше да бъде с Него“ (Лука 8:38). Исус обаче не се съгласи, а го изпрати с думите: „Върни се у дома си и разкажи какво направи за тебе Бог“ (Лука 8:39). Ето такъв беше начинът този човек да остане наистина с Господа, макар че не тръгна на път заедно с Него.

Такъв е и случаят с повечето от нас – след като сме срещнали Исус и сме преживели чудото на новородението, Той ни отпраща отново у дома, за да разкажем на другите какво е направил за нас Бог. Праца ни обратно при хората, които познаваме и които ни познават. Макар че всичко изглежда познато и все същото, ние вече не сме същите. У нас вече има нещо ново и различно и точно него ние трябва да споделим с другите.

Нужно е да молим Бог да ни направи чувствителни към водителството на Своя Дух, за да знаем кога и как да започнем разговора. Трябва да се поставим „на разположение“ и да не избягваме предоставилите ни се благоприятни възможности поради страх, смущение или срам. Ние нямаме от какво да се срамуваме по отношение на Благата вест.

На всеки един от нас без изключение е поверено служението да разказва какво е направил за него Бог. Ето защо е добре в класовете и другите малки групи непрекъснато да си напомняме това и да се държим един другото отговорни. По този начин няма да забравяме, че като християни ние сме най-напред разказвачи не само с думите си, но с целия си живот.

Разказването на това, което е направил за нас Бог, може да се осъществява и чрез организирани колективни форми на евангелизиране, но не трябва да забравяме, че независимо от формите нашата истинска мотивация трябва да остане вкоренена в любовта. Това изключва манипулацията и натиска при предлагането на Евангелието, търгуването му като “евтина благодат” – „благодат без ученичество, благодат без кръста, благодат без Исус Христос, жив и въплътен“ (Дитрих Бонхьофер, *Цената на ученичеството*).

Разпространение на библейската святост

Църквата ни не желае да проповядва „евтина благодат“ и по тази причина нейната мисия е формулирана така: „Глобалната методистка църква съществува, за да създава ученици на Исус Христос и да разпространява библейската святост по земята“. Обърнете внимание, че самото съществуване на Църквата е неразривно обвързано с мисията. Това с пълна сила се отнася и до отделния християнин – неговото съществуване като такъв е обвързано със създаването на ученици и разпространението на библейската святост.

И тук стигаме до самата сърцевина на онова, което всеки един от нас е призван да споделя. Благата вест, която ни е поверена, е вест на пълното преобразяване на човека и неговия начин на съществуване. Както вече отбелязахме в документа „И те постоянстваха“, спасението достига до нас „чрез осветение от Духа и вяра в истината“ (2 Сол. 2:13). Ние трябва да приемем сериозно призива на Христос: „И така, бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец“.

Когато споделяме Благата вест с другите, ние ги каним да поемат на път с Христос, като се покаят за греховете си и установят с Него най-близки взаимоотношения, за да се преобразяват според Неговия образ чрез действието на Божията благодат. Като християни и методисти ние вярваме, че този път е път на непрестанно осветение, устремен към християнското свършенство. Такава е вестта, която сме изпратени да разпространяваме. Нека Бог да ни даде непрестанно желание и дръзновение да свидетелстваме за Него през всичките дни, които е благоволил да ни подари!

пастор Даниел Топалски, Суперинтендант на Годишната конференция

пастор Цветан Илиев, Главен пастор на Софийски църковен окръг

пастор Владимир Железов, Главен пастор на Русенски църковен окръг

пастор Ивайло Иванов, Главен пастор на Варненски църковен окръг

пастор Красимир Маджаров, Главен пастор на Бургаски църковен окръг